

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. בן פרת יוסף בן פרת עלי
עץ כנות צעודה עלי שורה
2. העלאך הנאל אחי מכל
רע יכרך את הקשרים ויפרא
בהם שמי ושם אבתי אברהם
ויצחק וידעו לרב בקרב
הארץ: בראשית כח טז

הגהות הב"ח

(ב) נבו לא קא תקפסי מר מילי
הרע. ניב לא הולא לחזרי ליה
תענה ניבא דמאמרי גברי ר'ו
יוחנן קיינו משום דאמר ר'ו
תקפלינו ויפדן ויפדן ביה עינא
בישא תמא"ב בר גידל אלנ קאסי
למילא לא לחזרי לרי' לא חזרי
מר מילי הרע ור'ל משום דר'ו
תקפסי תמא"ב אר' עיניו חזרי
ר'א מילי' תמא"ב ד'ו
וכן בגימ' דקרא קר. אמר ליה ר'ו
ל' עיני: (ג) ישי' ישי' לא חזרי
תמא"ב ור'י דהסא לא משום
סנא דכתיב ור'י לחזות ע"כ
ה"ר י' דמלחין:

גליון הש"ס

גם' רב גדל הזה תעיל כו'
ותיב בול' פי' מו' פסחים ק'
פי' ד"ה הדי חלק:

מוסף תוספות

א. בתוס' ר"ש כתב, ואין
נראה לר' יעקב מואסרין
וכו'. ב. בתוס' ר"ש כתב,
לחייבו יותר מזה מסתמא.
ג. בתוס' ר"ש כתב, שלא
הגיעו לחינוך לענין פטורים
ביחד.

מוסף רש"י

הוצא בסוף הסככת.

רַב גִּיסִים גֵּאון

[illegible]

ראי כתב רחמנא אביו הוה אמי
לה ראי כתב רחמנא אמו הוה

מי שמתו פרק שלישי ברכות

הצרכים ודומה דבר תורה:
התירו לעקור דבר תורה
דאינו עוקר דבר צמעה
קר מאליו כגון תקיעת שופר

אבל מטמא הוא למת מצוה אמאי לימא אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' שאני התם דכתיב ולאחותו ולגומר מינה ^השב ואל תעשה שאני: אמר ליה רב פפא לאביי מאי שנא ראשונים דאתרחיש להו ניסא ומאי שנא אנן דלא מתרחיש לן ניסא ^ואי משום תנוי בשני דרב יהודה כולי תנוי בנזיקין הוה אגנן קא מתנינן שיתא סדרי וכי הוה מטי רב יהודה בעוקצין ^זהאשה שכובשת ירק בקדרה ואמרי לה ^חזיתים שכבשן במרפיהו טהורים אמר הויות דרב ושמואל קא חזינא הכא ואנן קא מתנינן בעוקצין לתיסר מתיבתא ואילו רב יהודה כי הוה שליף חד מסאמיה אתי מטרא ואנן קא מעצרינן נפשין ומצוה קא צוחינן ולית דמשגח בן אמר ליה קמאי הוו קא מסרי נפשיהו אקדושת השם אנן לא מסרינן נפשין אקדושת השם כי הא דרב אדא בר אבהו חזייה לההיא כותית דהות לבישא ^טכרבכלא בשוקא סבר דבת ישראל היא קם קרעיה מינה אגלאי דכרותית היא שימורה כארבע מאה זוזי א"ל מה שמך אמרה ליה מתון אמר לה מתון מתון ארבע מאה זוזי שויא: רב גידל הוה רגיל דהוה קא אזיל ^יותיב אשערי דטבילה אמר להו הכי טבילו והכי טבילו אמרי ליה רבנן לא קא מסתפי מר מציד הרע ^{יא} אמר להו דמיין כפאאי כי קאלי חזירי ^{יב} יוחנן הוה רגיל דהוה קא אזיל ויתבי "אשערי דטבילה אמר כי סלקן בנות ישראל ואתיין מטבילה מסתכלן בי ונהוי להו זרעא דשפירי כוותי אמרי ליה רבנן לא קא מסתפי מר מעינא בישא אמר להו אנא ^{יג}מזרעא דיוסף קא אתינא דלא שלטא ביה עינא בישא דכתיב יבן פורת יוסף בן פורת עלי עין ואמר רבי אבהו אל תקרי עין עין אלא עולי עין רבי יוסי ברבי חנינא אמר מנהא ^{יד}וידנו לרוב בקרב הארץ מה דגים שבים מיס מכסין עליהם ואין עין הרע שולטת בהם אף זרעו של יוסף אין עין הרע שולטת בהם ואב"א עין שלא רצתה לזון ממה שאינו שלו אין עין הרע שולטת בו: **מתני'** ג'שים ועבדים וקטנים פטורים מק"ש ומן

מאות זה: כי קאקי חוריר.
ר היה דלמרי' כשסוכר אה
הו מעץ שופרה וכו' עולי
ת בן: שלא רלסה לון.
ועבדים וקטנים פטורים
ל בקדושין (דף עט.) נשים
שהזמן גרמא דסכר לילה
אפי' קטן שהגיע לחנן לא
נאי תמיד כשמגיע זמן ק"ש:
ומן

בן נראה לפרש דעבורים מש
לומר מה שבשם העין עתה
היו מתוקנין לראים אחילה
הגביל בנמ' כמו תלסר וחולין
דקא * לולב הגזול (סוה)
חייב בתפילין ובק"ש נמי יש
ל"מ דמ"רי בקטן שלא הביע
לחייבו בתפלה ולא הירא
ואין יודע לשמור תפילין ופ'
מש מכל וכל כיון דלא הביע
דוד נשים ועבדים וקטנים שלא

הן (דף טז) לאביו ולאמו למה לי צריכא
א אבל אמו (היא) דודאי ילדתיה ליטמא
אבל אביו כיון דאמר רחמנא (במדרג א)

כ.

כזה א מיי פ"ג מהלכות אכל
הלכה ח [ופ"י מהל'
כלאים הל' כט] טור שריע י"ד
סימן שפב סעיף א:
כ"ב מיי פ"ד מהלכות ק"ש
[הל' א] סמג עשין יח טור
ושריע אורח סימן ע סעיף א ב:

רבינו חננאל

[illegible]

רַב גִּיסִים גִּמְלָן (הַמִּשְׁדָּה)

[illegible]

יטמא אבל מיטמא למת מצוה
היה כהן והוא נזיר לאמו לאמו
מיטמא למת מצוה ולאחותו מה

נשמה הוא דעמא לתת ומתקן רשי
לא נאמר גבי מת מתואו ולא נהירא
דדוהא לית לקרי שב ואל תעשה וכו'
שאינו דחייא דהתם לא נאמר הללו
ידדו שנת דלאמרינן פרק אלו
קרי שפיר דחייא. אלא נראה דמנזיר
בשאלה וכן מוכחא מה לכהן שכן לאו
שבכשן במסרין שוורים. פירש
עליהם תמורת יד להביא תמורה ולא
עלה שיהו נכבשו אלא לתראה
ומינן ראוין לאכילה אלא ע"י אותה
זיס וחדשים ומשום הכי טעורים. אבל
שם תפסרשן מליסר יציבות אינו צנו
(ט) **תקנינן פטורין** מ"ק"ש. פירש
רש"י אצוני חייב לקנות לו תפילין
התם קטן הידוע לדבר אצוני מלמדו
בתפלה הוא ר"י ר"ל דמיייר בקטן
הגוש ועבדש שפטורים בכל ענין
אלא נאמר לתמן וחיבין דסיפא שזין
שכדי נשים ועבדים קיין לחזן שזין
קטנים פטורים מסובה (פוסק דף סח.).

בתפלה
למול את בנו כו' ת"ל ולאחותו לאחרתו הוא דאינו
וא דאינו מיטמא אבל מיטמא למת מצוה ולאמו שאם
שואם היה כהן גדול והוא נזיר לאתיו אינו מטמא אבל

ואמרו הרי שהיה הולך לשחוט את פ-
דרישין ליה תו בדרך אחרת לאביו לא-
יגו מיטמא אבל מיטמא למת מצוה לא